

Het was geen onbeschaamde nieuwsgierigheid, dit zag ze duidelijk. Maar het kind scheen getuige te zijn geweest van al het voorgevallene, en op haar gevoel afgaande, zooals kinderen meestal doen, had ze medelijden gehad met de vreemde jonge dame en had wel begrepen, dat het onuitstaanbare pedante mannetje met zijn hatelijk scherp gezicht de oorzaak van haar verdriet moest wezen. Ze had ook de woorden gehoord, die er tusschen de beide heeren gevallen waren, en haar warm kinderhartje had zich terstond aangetrokken gevoeld tot dezen knappen jongen man, die als een redder in nood te voorschijn was gekomen.

Nu ze de grijze oogen der dame ontmoet, die voor haar terstond een vriendelijk lachje hebben, dat over het veranderlijke gezichtje als een zonnetje heentrekt, kan ze de verzoeking niet weerstaan kennis met haar te maken. En terwijl ze haar handje vertrouwelijk tot een groet uitsteekt zegt ze: „Ik ben Meta.”

Gretig wordt dat uitgestoken handje aangenomen en gedrukt en de zachte stem der vreemde zegt: „Ik heet Lucie, we zullen vriendinnen worden, wil je?” — Het kind knikt vroolijk van ja en het duurt niet lang of ze zijn samen druk aan het keuvelen.

De aardige Lucie heeft eene groote aantrekkelijkheid voor kinderen. Is het omdat ze gevoelen, hoeveel sympathie er tusschen haar en hen bestaat, doordat ze zich zoo geheel in hunne gedachten en wenschen kan verplaatsen? Hoe het zij, overal waar kinderen in haar nabijheid zijn, ziet ze zich dadelijk door hen omringd en geliefkoosd.

Ook dit is een lief hartelijk kind; en hoewel haar moeder liever niet zag dat ze met het zooveel besproken meisje omgaat, doet ze toch maar, of ze er niets van bemerkt, bevreesd openlijk onaangenaamheden te zullen krijgen met hen, die haar schijnen te willen beschermen.

Dat goede voorbeeld doet goed volgen, en het duurt niet lang of de meeste kinderen aan boord zijn om Lucie's stoel verzameld en vertellen alles wat hen interesseert. Ze zeggen haar ook hoe blij ze zijn zoo'n lieve hartelijke vriendin ontmoet te hebben en de kleine Meta is de eerste, die in het volle gevoel van de gelukkige vondst die ze gedaan heeft, de armpjes om haar hals heenslaat en op de haar eigene onstuimige manier zegt: „U is mooi en lief en goed, en ik houd zóóveel van u!” — Voortaan is Lucie het trouwe vroolijke speelmakkertje, die in ingewikkelde kindergeschillen uitspraak moet doen, de troosteres wanneer er pijn of verdriet is. Zelden ziet men haar meer alleen, de trouwe kinderstoet volgt haar overal.

De ouders laten het stilzwijgend toe, wèl wetende dat, zoodra ze Holland bereikt zullen hebben, het met al die vriendschap gedaan zal zijn. Op reis is het voor hen een groot gemak, dat er iemand is die zich met hunne kinderen bezig houdt. Ze kunnen dan ongestoord de lange eentonige dagen op hunne rottanstoelen doorbrengen.

Toch zijn ze zelve nog geen stap nader gekomen. Ze schuwen het zachte hulpvaardige meisje, alsof het eene besmettelijke ziekte heeft. Maar nu deert